

Doen wat ik ben
Levensloop
Publicaties
Links
Contact

[Links](#) > [Publicaties](#) >

Corrie van Binsbergen

Spin in het muzikale web

'Dit is het, dit wil ik!', dacht Corrie van Binsbergen, toen ze haar robuuste gitaarklanken over de Amstel hoorde schallen. Het geluid stond perfect afgesteld op het podium van de Stopera in Amsterdam en ineens leek alles te kloppen. Het was het jaar 1986 en Van Binsbergen had met haar nieuwe band nogal wat strubbelingen ondervonden. Ze oefenden in een aftands 'hok' en er was 'een hoop gedoe rondom de personele bezetting'. Het eerste optreden van Corrie en de Brokken op de hoofdstedelijke Uitmarkt gaf echter zoveel energie, dat het richtingbepalend bleek.

Inmiddels heeft Van Binsbergen (Tiel, 1957) haar 25-jarig jubileum gevierd en mag zij een spil worden genoemd in de Nederlandse muzikscene. 'Ik ben eigenlijk niet zo goed in netwerken', zegt zij in alle bescheidenheid. Toch bracht zij vele kunstenaars bij elkaar, muzikanten en musici uit de klassieke muziek, pop en jazz, maar ook schrijvers uit de literaire wereld zoals Kees van Kooten, Remco Campert en Ramsey Nasr. Van Binsbergen heeft een sterk ontwikkeld instinct voor het op succesvolle wijze koppelen van verschillende karakters. Haar neus voor het ontdekken en ontwikkelen van vers talent laat haar zelden in de steek. 'Ik heb een duidelijk idee van wat ik goed vind.'

De gitariste, componiste en bandleider moet het bij het leggen van al die contacten niet zozeer hebben van gewiektheid of handigheid, maar vooral van haar charme en intuïtie. Haar innemende persoonlijkheid is nooit opdringerig, maar vaart wel een vaste koers. Soms is samenwerking eenmalig, bijvoorbeeld bij de Duitse trompettist Matthias Schriefl, met wie ze een tour deed in 2010. Soms zijn de banden blijvend, zoals met schrijver Toon Tellegen en de musici van het Wisselend Toonkwintet. De combinatie van schijnbare eenvoud en existentialistische diepgang, de lyriek versus het absurdisme, tezamen met gevoel voor taal en ritme in Tellegens werk, vormen een blijvende bron van inspiratie.

Komend voorjaar doet ze een nieuw programma met Tellegen en het Wisselend Toonkwintet, de première is op 13 maart 2013 in het Bimhuis. *Het geluk van de sprinkhaan* heet het project, waarvan tegelijkertijd een luisterboek verschijnt. Van Binsbergen is dan inmiddels al terug van concertreeksen in China met de band CRAM en van tours in India en Rusland. Ook is dan bekend of zij haar nominatie voor de Amsterdamprijs heeft verzilverd, de belangrijkste kunstprijz van de hoofdstad. In het afgelopen voorjaar had een struikelpartij over een stoeptegel vervelende gevolgen, want zij liep een gecompliceerde breuk van het middenhandsbeentje op. Helaas moest ze daardoor onder meer het grote optreden in het concertgebouw van Brugge missen, in de Belgische Poëzienacht. Gelukkig was de gitariste wel in staat om een literaire concertserie te doen op Oerol met P.F. Thomése, Tellegen, Elvis Peeters, Tjitske Jansen en Tonnus Oosterhoff. De ensembles wisselden in bezetting van trio tot tentet, waarin sowieso pianist Albert van Veenendaal, met wie ze graag samenwerkt.

De liefde voor romans en poëzie was al vroeg aanwezig bij de nieuwsgierige Van Binsbergen. 'Op mijn veertiende las ik al Sartre, Camus en Simone de Beauvoir, volgens mij was ik behoorlijk eigenwijs.' Ook wat de muziek betreft was zij er vroeg bij: 'vanaf mijn zevende speel ik gitaar, op mijn achtste kreeg ik les'. Later studeerde zij klassiek gitaar aan het conservatorium in Utrecht. 'In die tijd was dat de enige richting. Er werd me zelfs afgeraden ook elektrische gitaar en basgitaar te spelen, wat ik wel deed.' Taal en muziek kwamen bij elkaar toen ze teksten zocht voor haar band De Grote Brokken. Een project van VPRO's Villa Achterwerk waarbij sprookjes van muziek werden voorzien, zette haar op het spoor.

Dat heeft anno 2012 geleid tot een grote compositie voor het VU-orkest, waarvan de première plaatsvond op 23 juni in het Concertgebouw Amsterdam. Daarna heeft het orkest met de componiste een tournee gedaan door Rusland, waar forse zalen hen wachtten. Het werk heet *Tussen Pavlovsk en Oostvoorne* en is gebaseerd op autobiografische teksten van Tellegen, die Russische voorvaderen heeft. Van Binsbergen plaatst zich zo tussen componisten als Gershwin, Shostakovitch en John Adams, die ook op het programma van het VU-orkest staan. Ze schreef eerder voor een groot gezelschap, waarbij ze 'alles uit de kast haalde'. 'Het was alsof ik met alle mogelijke materialen een schilderij maakte, pen, houtskool, olieverf et cetera. Nu heb ik het dichterbij mezelf gehouden.' Het is voor haar wel wennen om in opdracht te schrijven: 'meestal speel ik wat ik zelf wil en zoek daarbij de mensen, nu is het andersom.' Ook het componeren zelf is anders: 'ik moet dan echt alles noteren, alle accenten, de dynamiek, de frasering, alles.'

Dat Van Binsbergen voor een klassiek orkest werkt, kan niet echt verbazen. Hoewel winnaar van de Boy Edgar Prijs, beperkt zij zich niet tot jazz. Het mengen van stijlen en overschrijden van muzikale grenzen is tegenwoordig de norm, maar de gitariste deed dit al 25 jaar geleden. Daarmee was zij haar tijd ver vooruit. Haar eigen handschrift in het gitaarspel en componeren is evident, hoewel zij vaak wordt vergeleken met Frank Zappa. 'Dat blijft me achtervolgen', roept ze vertwijfeld uit. Maar ze ervaart dat ook als groot compliment. Ze noemt de Amerikaan 'een waanzinnig goede gitarist in zijn eigen unieke muziekwereld, met grote tegenstellingen.' 'Zappa wist een specifiek maar breed publiek te bereiken.' Minder bekend is dat zulke uiteenlopende personen als Bach, Ellington, Mingus, Joni Mitchell en Ry Cooder belangrijke voorbeelden voor haar zijn. Typerend voor haar veelzijdigheid.

Door haar uiteenlopende interesses en vele contacten is Van Binsbergen goed op de hoogte van ontwikkelingen in het Nederlandse muzikmilieu. 'Er waait een frisse wind', zegt ze hierover. Ze vindt dat er enorm veel goede muzikanten zijn, voor wie techniek geen probleem is. 'Veel goede drummers vooral.' 'De hokjesgeest is tegenwoordig veel minder, er is meer openheid.' De gitariste schetst een klimaat waarin veel meer mogelijk is dan vroeger. 'Alles kan nu.' In al haar bescheidenheid zal zij het niet snel zeggen, maar aan die atmosfeer heeft Van Binsbergen zelf een substantiële bijdrage geleverd, als componiste, gitariste en bandleider, en ja, toch ook als netwerker.